

המלחמה הנוראה בין המרגרינה והחמאה

דמויית לב. אנחנו מוזהרים על כך, כי שכחות מחלות לב אצל אוכלוסיה מסויימת עומדת ביחס ישר לכמות השומנים הרוויים שאותה אוכלוסיה נוהגת לאכול. אנחנו גם מוזהרים לגבי הקשר שבין אכילת שומנים רוויים להיפגעות במחלות לב. ולהשכלתנו, מודגש בציטוט מפרופ' ברנארד, כי השומנים הרוויים הם שומן בקר וחמאה — מקורם בדרך כלל מן החי.

אין להתייחס בזלזול לסכנות הללו. בריאותנו חשובה לנו ואל לנו להרהר אחרי הציטוט ולא אחרי דעתו של פרופ' בארנארד, כי מה שנוגע לעסקי לב הוא המומחה ב„הא“ הידיעה. הוא היה בין הראשונים שפתחו דבר כזה כמו הלב והוא ודאי יודע מה יש בתוכו.

זה שההולנדים והדנים והשווייצים נראים בדרך כלל בריאים מאוד וגם מאריכים ימים, נובע בלי ספק מן העובדה שלא קראו את ספרו של פרופסור בארנארד.

הועתק מרשימה של

יוסף גולן

ב„מעריב“

היצע וביקוש

קיבוץ דן, ד.ג. הגליל העליון,

טל' 1—40930—067

מציע למכירה:

- (1) 10 מבכירות בשלבי הריון אחרונים;
- (2) 70 פרות לאחר ההמלטה הראשונה ורובן כבר הרות;
- (3) 50 פרות לאחר ההמלטה השניה או השלישית;
- (4) מכל להלב בנפח של 6,200 ליטר עץ שתי יחידות קירור.

העדר נמצא במצב מצוין ולאחר בירור קפדני.

נא לפנות לעמירם אפרתי, רכז הרפת.

זו המלחמה של המאה. מאבק כזה עוד לא היה על הנייר מאז יצא דובינר בזכות אריות קרטון לפרי הדר ונגד אריות בתיבות עץ. (האם זוכר עדיין מישו שלפנים ארזו את תפוזי ארץ ישראל בתיבות עץ?). היתה זו מלחמה גדולה, אכזרית. סם דובינר, מצד אחד, וכל הממסד של המועצה לפרי הדר מנגד. מלחמה עד האינץ' האחרון. היה זה חידוש רב עניין בעתונות הישראלית — מודעות על עמוד שלם! מי שמע על דבר כזה? אך דובינר לא ויתר, הוא נלחם ונלחם עד שהוא נוצח, אך רעיונותיו ניצחו.

ועתה — יש לנו מלחמה בין החמאה והמרגרינה. מחיר החמאה הורד, הצריכה עלתה. תחילה השמיע משרד הבריאות אי אלו קולות בלתי ברורים בגנות החמאה והביצה והכולסטרול. כאשר הציבור גיחך על ההתנגדות להורדת המחיר מסיבות בריאות, — באה ההכחשה, היינו, למעשה משרד הבריאות מעולם לא התנגד להורדת מחיר החמאה והביצה. מכאן מסקנה ברורה, כי אין גם סכנה לבריאות באכילתם.

לאחר שמשרד הבריאות ניטרל את עצמו או נוטרל (קדום, קדום!) פרצה מלחמת המודעות בעתונים. אנו נמצאים עכשיו בשלב הריכוך הארטיילרי. יורים בתותחים גדולים. החמאה גייסה לצידה תותח חדש; את פרופ' עזרה זוהר לאמור: חמאה — 750 קלוריות ו-750 במרגרינה; שומן — שמונים אחוז, הן במרגרינה והן בחמאה; מים — עשרים אחוז לכל צד. היינו — אין כל הבדל מבחינת תוכן, אבל הטעם, רבותי, הטעם. מי יתכחש להבדלי הטעם?

החמאה סברה, שנתנה נוק-אאוט למרגרינה ולא תהיה לה עוד תקומה, וכאשר עמדה כבר לעזוב את הזירה כמנצחת, היתה עדנה למרגרינה, בצורת מודעות ענק. מול פרופ' עזרה זוהר הישראלי, מצאה המרגרינה אוטוריטה בינלאומית בדמותו של פרופסור בארנארד, המומחה העולמי לניתוחי לב. במודעה נאמר: „ראה ספרו של הפרופסור, התקפת לב“, וכאן בא הציטוט במסגרת גראפית